

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

📖 Ř 8,14 (a dcery Boží) + uvítání: naděje, že ve shromážděních Božího lidu působí Bůh svým Duchem, chceme se mu otevírat, být jej poslušni a nechat se jím vést jako Boží děti

🎵 370

Modleme se: Náš nebeský Otče, jako tvé děti se k tobě nyní s důvěrou obracíme. Poznali jsme tvou dobrotu, štědrost a milost, které nám projevuješ. A chceme ti za ně děkovat a chválit tě.

V zrcadle tvého laskavého jednání s námi poznáváme své slabosti, svou špatnost, své sobectví. Tys nám však dal prožít očištění ve křtu, skrze obmytí vodou. Dal jsi nám ve své lásce plně prokázané v Ježíši Kristu prožít své odpuštění. Smíme cítit a zakoušet, že to zlé nad námi již nepanuje, neovládá nás, neurčuje běh našich životů. Poznáváme, že naším jediným Pánem a Vládce jsi ty. I za to ti děkujeme.

Prosíme tě proto, abys nás neponechával napospas nám samotným a tomu, co nabízí tento svět, ale prostupuj nás, naplňuj a ved' nás svým Duchem tak, abychom byli víc a víc tvými, abychom tě slovy, skutky a vůbec celým životem chválili: Sláva Otci ... Amen

🎵 Svítá 14

promluva – vyslání do NŠ

📖 Mt 4,18-22

🎵 534

„Nauč mne plnit tvou vůli, vždyť jsi můj Bůh. Kéž mě tvůj dobrotivý duch vede.“ (Ž 143,10) Prosíme, abys mocí svého dobrotivého Ducha činil z našich lidských slov své oslovení, které nás naučí poznat a plnit tvou vůli, náš Bože.

📖 1K 1,26-31

Nejspíš se nám, kdo více či méně pravidelně chodíme do kostela, kdo máme něco společného s církví, kdo se k ní hlásíme, moc nelíbí, když se někdo o církev tzv. otírá, když si jí dobírá a šije do ní. To pak

máme, sestry a bratři, potřebu ji hájit. Hledáme argumenty, proč by si lidé měli církve a její práce vážit. Toužíme ukázat, že není zbytečnou organizací. Chceme jí vydobýt nějaké uznání za činnost na poli sociálním a zdravotním, za přínosy kultury a školství. Odkazujeme pak někdy i nesměle na naši jedinečnost na poli zvěstování evangelia. A to vše proto, abychom získali v očích oponentů a rejpalů alespoň nějaké uznání, pár kladných bodů.

Překvapivě jiný je v tomto přístup apoštola Pavla. Zdá se, že i on se vyrovnává s přehlížením, pohrdáním, s posměšky na adresu církve, konkrétně sboru v městě Korintě. A ta jeho situace byla možná ještě bolestnější a palčivější, neboť výtky proti církvi v jeho situaci nebyly vedeny na jakési obecné rovině, ale na rovině velmi osobní: „Podívejte se, co je to za lidi! Takový nuly! Samej póvl! Nuzota, žebrota. Nikdo z nich moudrosti moc nepobral. To je teda spolek!“ Takové osobní útoky jisto jistě bolí ještě víc, než všeobecně plácnuté výkřiky, že církev není k ničemu.

A apoštol se k tomu staví vskutku překvapivě: „Inu, tak ať si to myslí. Podle měřítek světa tomu tak je. Málo je mezi vámi moudrých, málo silných, málo bohatých, málo urozených. No a co?“ Mělo by nás tohle škatulkování rozhodit? Možná měl při tom Pavel na mysli ty příběhy o tom, koho si povolával sám Ježíš. Chudé galilejské rybáře například. A pohrdané celníky. A nevěstky. Byla to velmi „zajímavá“ (v uvozovkách) společnost. No a co? Tohle nás nemá rozhodit. Nic neznamená, jestli je to v očích lidí kolem nás je nějaké mínus.

Protože to mnohem podstatnější je, jak se na věc dívá sám Bůh. A z jeho strany v tom dokonce objevujeme záměr. Schválně volí malé, slabé, bláznivé, neurozené, opovržené, nicotné. Aby se tak projevila jeho moc, jeho síla a velikost. Ale taky jeho milost a jeho zájem právě o ty nejposlednější, opomíjené, o ty pro druhé nezajímavé.

A ukazuje se na tom, že mnohé z toho, vlastně všechno, na čem si my lidé tak často zakládáme a na čem nám záleží, je naprosto a zcela nicotné. Ať už jde o postavení ve společnosti a kariéru, dosažené tituly či politickou moc, majetek a peníze, úctu druhých a vliv. Bůh „vyvolil dokonce to, co není, aby všechno to, co je, obrátil v nic.“ To všechno světsky důležité zkrátka před Bohem nic neznamená. Ale vůbec nic.

My se s tím tady na světě tolik natrápíme – a ono je to k ničemu. Ono o to na prvním místě v životě vůbec nejde, není to to hlavní a jediné.

A tak se tomu má i s životem církve. Není tu pro to, nejsme tu proto, abychom si vydobyli ve společnosti uznání, privilegované postavení, abychom, řečeno poněkud starobyle, vedle trůnu postavili přinejmenším na roveň oltář. A to už vůbec nemluvím o snahách, aby ten oltář trůn převyšoval svou mocí i nádherou. O to nejde a nikdy by nám jít nemělo. My máme najít odvahu zůstat svoji a plnit si své poslání, které máme svěřeno od Boha, ať si o tom okolí myslí, co chce. My jsme na jejich soudech nezávislí, protože to, co nás zajímá, je to, jak se na nás dívá Bůh, jaké jsou jeho záměry s námi.

V tom má i Pavel pevnou oporu a neochvějný základ: Bůh se sklání až k těm nejmenším, nejslabším, odstrčeným, neurozeným. Není na tom nic špatného, zač bychom se měli stydět. Sami se k nim můžeme připočítat a připojit. Sami před Bohem nemáme nic, čím bychom se mohli nad druhými vychloubat.

Jediné, čím se můžeme chlubit, je náš Pán, jeho dílo. Na první pohled čiré bláznovství chlubit se chudým a potulným, zavrženým a nakonec popraveným mezi zločinci. Ale když vezmeme vážně, že tohle je Boží cesta, Boží způsob, nic jiného opravdu nemáme. Vždyť on to všechno udělal a podstoupil pro nás. Aby nevynechal nic a nikoho z těch dole, na dně, v bezedné propasti. Ano, vzal na sebe i naprostou nicotu smrti, aby se pro nás „stal moudrostí, spravedlností, posvěcením a vykoupením.“ To vše máme od Boha v Ježíši Kristu.

A na to, na něj, na Krista se máme soustředit, podle něj se řídit, orientovat, jeho následovat. Ať si o tom kdokoli další myslí, co chce. Tak jako ti povolání rybáři měli odvahu opustit své sítě, svou loď, ba i svého otce. Celkem barvitě si dokážu představit „nadšení,“ starého Zebedea, s jakým přijal rozhodnutí svých synů jít za tímhle Ježíšem. Jsme na tom stejně. I nám zní tohle povolání, které mnozí považují za bláznovství. Ale ať! Je to nakonec to nejlepší, čeho se nám mohlo dostat. Nic, co nabízí tento svět, to nedokáže ani vyvážit, natož překonat. To nejlepší máme „v Pánu.“ Tak žádnou paniku! A nenechat se vykolejit, když nás okolí, mírně řečeno, nebude brát vážně. Amen

Náš Pane Ježíši Kriste, ve tvé jméno jsme byli vodou pokřtěni a stali jsme se tak Božími dětmi, ve tvou smrt jsme spolu s tebou pohřbeni a spolu s tebou jsme vstoupili na cestu nového života, když ty nás křtíš a posvěcuješ svým Duchem. U tebe se nyní přimlouváme:

Prosíme tě za všechny, kdo jsou pokřtěni, ať je to již hodně dávno nebo zcela nově. Dej, ať jsme si vědomi toho, co to znamená. Ať bereme vážně, že sis nás povolal k tomu, abychom žili život nový, život podle tvého vzoru a podle tvého učení.

Prosíme za ty, kdo nechali či nechávají pokřtít své děti. Dej, ať těmto dětem svým osobním příkladem vydávají o tobě dobré svědectví, ať je přivádějí k tobě zcela prakticky tím, že je budou přivádět do tvé církve, do společenství víry, společenství tvého lidu.

Prosíme za ty, kdo zaslechli tvé povolání a neví si s ním rady, rozmýšlejí se, jak s ním naložit, zda podle tvého oslovení svůj život změnit, a to někdy zcela zásadně. Dej jim odvalu a sílu se vydat za tebou cestou následování, pomoz jim s rozhodnutím vydat se ti plně.

Prosíme za ty, kdo zůstávají ke tvému oslovení hluchí, kdo tvrdošíjně odmítají tvé pozvání, kdo si chtějí sami rozhodovat a určovat, jak má vypadat jejich životní cesta a co bude nebo nebude patřit k jejich postojům, víře a k jejich projevům. Dej jim nahlédnout jejich omyl, zaslepenost a bloudění. Ukaž jim, že víra se otevírá bezpodmínečně a nevybírá si, ale bere buď všechno, anebo nic.

Prosíme za tento sbor. Žehnej nám plností darů tvého Ducha, abychom žili jako obecenství, které tě ctí a poddává se tvému vedení.

Prosíme za naši společnost. Žehnej nám moudrostí, abychom dokázali dobře volit, co je dobré, abychom dokázali dobře volit i své vrcholné představitele.

Ve tvém jménu společně k Bohu voláme: Otče náš ... Amen

♪ 579

ohlášky

📖 Dt 7,7.8a.9

📖 Nu 6,24-26

♪ 163